

for Venstre, lovede, at han vilde være med til en Forhandling. Han nævnede bestemte Ting, som Venstre ikke kunde gaa med til, og jeg indrømmer, at hvis ikke netop Venstre og de Konservative havde den Fortrinsret, den fordelagtige Stilling i vor Forfatning, de efter den gældende Forfatning har, havde det ikke haft saa megen Vægt, naar det ærede Medlem fra Assens sagde: Disse Bestemmelser kan vi gaa med til, disse kan vi ikke gaa med til. Han talte paa Baggrund af, at han ved, hvordan Forfatningen er indrettet. Han ved, at selv om nu ogsaa Forandringer i disse Bestemmelser kan vedtages af Folketinget, er der et Lands-ting, og bare man sørger for at have dette Landsting indrettet saaledes, som det er nu, har Venstre og Konservatismen altid der Garanti for, at Forfatningen ikke kan ændres saadan, at den bliver lige for alle, men den vil blive ved at være en Forfatning, der er til Fordel for de to Partier.

Det ærede Medlem fra Assens sagde ogsaa, at han haabede, at det vilde blive en Fredsforhandling, der nu vilde blive ført. Det forbavser mig, at man paa een Gang er blevet saa fredelig fra Oppositionens Side. Jeg synes ikke, at de Forhandlinger, der er førte i den senere Tid her paa Rigsdagen, har været saa særlig fredelige. For mig har det set saadan ud — det har nu været min Opfattelse, andre kan have en anden —, som om Oppositionen søgte Anledning til saa megen Strid og Splid som paa nogen Maade muligt, søgte den paa en Tid, jeg ganske vist synes ikke egnede sig dertil. Men man brød sig ikke om, hvorvidt Tiden var egnet dertil eller ikke, man søgte at faa den Strid, man paa nogen Maade kunde. Forhandlingerne her i Tinget for en Uges Tid siden og Forhandlingerne i Landstinget forleden Dag viser ogsaa ganske klart og tydeligt, at intet af de to Oppositionspartier gaar af Vejen for en Strid, selv om den rejses paa et aldeles uholdbart Grundlag, og selv om den ogsaa rejses paa en Tid, da man skulde synes, det var rigtigst at gøre, hvad man kunde, for at undgaa Strid i Stedet for at søge den. Det forbavser mig altsaa noget, at man fra den Side er blevet saa fredelig stemt nu, men det er jo glædeligt; og det er jo muligt, at Udgangen paa den Strid, man rejste fra Oppositionens Side for en Uge siden her i Tinget og forleden Dag i Landstinget, har vist Oppositionen, at det

dog vistnok er det fornuftigste at være fredsommelig. Det skulde glæde mig, om man har draget den Erfaring af de Spektakler, der fandt Sted den Gang, at man i Fremtiden vil gøre, hvad man kan for at undgaa noget lignende.

Men lad mig dog sige til det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), at skønt jeg er paa det rene med, at det baader os alle sammen bedst at forsøge paa gennem en fredelig Forhandling at naa til en demokratisk Ændring af Grundloven, er jeg ogsaa paa det rene med, at dersom Forsøget mislykkes, maa man finde sig i at tage Kampen. Saa maa de Herrer fra den Side, der modsætter sig en Demokratisering af vor Forfatning, være paa det rene med, at de, der ønsker en saadan Demokratisering, opgiver den ikke, selv om man ikke kan blive ved at føre Forhandlingen paa fredelig Maade. Men lad os indtil videre haabe, at man vil holde sig til den fredelige Forhandling, men at det ogsaa bliver en Forhandling, i hvilken man vil fremad.

Det ærede Medlem fra Assens var øjensynlig noget forbavset over, at man skulde gaa til andre Ændringer i Grundloven end dem, som Spørgsmaalet om Genforeningen med Sønderjylland nødvendiggør; det var saa kort efter, at Grundloven af 1915 blev vedtaget. Ja, men det er jo ikke Spørgsmaalet om, hvor kort eller lang Tid det er siden, at den gældende Grundlov blev vedtaget, som er afgørende. Spørgsmaalet er dog dette: er de Forslag til Ændringer, som foreligger, gode, eller er de ikke gode? Men det har det ærede Medlem fra Assens ikke villet ind paa, han synes at have tilstrækkelig Begrundelse til ikke at gaa med til disse Ændringer deri, at det er kort Tid, siden den Grundlov, vi lever under i Øjeblikket, er blevet vedtaget. Ja, det er ikke længe siden, men jeg maa erklære mig ganske enig i, hvad den ærede sidste Taler sagde, at der er siden sket en Masse Ting i Verden — det kan ikke nægtes. Jeg vil nu for det første sige, at vi, der vedtog Grundloven af 1915, ikke har nogen som helst Ret til at mene, at vi den Gang var i Stand til at vedtage en Forfatning, som kunde være gældende og tilfredsstillende for en Menneskealder eller saa. Vi kan nok erindre, at det ærede Medlem fra Assens, da han som Ordfører endelig anbefalede Grundloven til Vedtagelse her i Tinget, gjorde opmærksom paa den alvorlige Stund, det var; nu stemte vi for, at dette skulde være gældende